

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομος ό χρόνος είναι
κι’ έβρα πάλιν αι’ Αθήναι.

“Ετος χίλια όκτακόσα κι’ έννενηντα... τί καλά!
περισσέματα και πλούτη μας έπληραν τά μυαλά.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο Ρομηός τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θα θγαίνη,
κι’ όταν έχω εξονάδα — κι’ όποτα μου καταβαίνει.
Συνδρομητής θα δέχομαι — γιχτι λεπτά δέν έχωμαι,
και ‘σταν’ Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλολαπίν,
και εις τήν ‘Ελλάδα όλην — δίχως ναζίε κι’ έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τά τένα όμως μέρη — δεκαπέντε και ‘τό χέρι.
Κι’ ένα φύλλο άν κρατίζε — ένινες συνδρομητής.
κι’ όποιος τόν παρα δέν θιδει — θα τόν φέρη μαθρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαι — άν’ εθθείας προς έμέ.
Γιά τή οσρα και τή μαρά — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

‘Εννάτη Δεκεμβρίου κι’ είκοστή,
Πρωτοχρονιά πρόβάλλει γελαστή

Πούντος είκοσιόδο και τρακόσα, (324)
‘στης τύχης τά γραμμένα κι’ όσα όσα.

Δένδρον του Φασουλής κι’ έπίσημοι πολλοί.

(Τό μέγαρον του Φασουλής άστράπτει άν τών φώτων,
έναι δέ παρευρίσκονται οι πρώτοι έν τών πρώτων,
όσους τό έθνος έντιμά και λέγει άνωτάτους,
και όλον τό ‘Υπουργικόν Συμβούλιον του κράτους.
‘Εν μέσφ δέ πολυτελοός αιθούσης και μεγάλης
δένδρον ύψώνεται χρυσοδν κατάφορτον με δώρα,
κι’ ό Φασουλής εισέρχεται βασιτάων όπό μάλης
σπουδαίον ραμπαδόξύλον, νεοκομμένον τώρα).

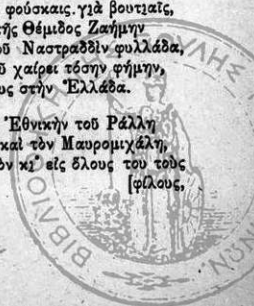
Φ. — ‘Αγαπητοί μου κύριοι και άνθρωποι έν τέλει,
διεκρηπή κι’ έξέχοντα τής κοινωνίας μέλη,
εις τά πατροπαράδοτα κι’ ό Φαδουλής υπαίκων
σας έπροσάλεσαν είδω ‘στών πλούσιόν του οίκου,
όπως μοιράση άπειδώς τά δώρα όπου πρέπει
εις όσους τήν πολιτικην και τά κοινά διέπουν.

Όσοι δέ μόλων, Πρωθυπουργέ, λαθε σπαθι κοντό,
όδη τρόπηα παληγοπάκουτα, μία τσαρουχοσελόντα,
μά ναί! και Ναπολέοντος καινούριο τρικαντό,
και δύο δράματα αίματος από νεροχελώνα.

Νά, Δελγηγόργη τρομερή, μία πέν’ από φτερό
νά γράφης νόταις φτερωταίς σε τουτό τόν καιρό,
εις δέ τόν μπατζανάκη σου, που κρώζει σαν κοράκι,
ός δώρον αριθμητικην προσφέρω του Γερακή.

‘Ελλά, Γεροκοστόπουλε, ου τών Πατρών καμάρι,
όπου κτυπές τόν γάϊδαρο και όχι τό σαμάρι
προς σε μετ’ έντιμήσεως προσέρχομαι ένκαρδίον
και παλαιάν γραμματικην δωρό του Γενναδίου,
‘στού Κομμουνούρου τό παιδί, όπου πατά φωτιαίς,
του Ποσειδώνος τρίαίαν και φούσκαις γιά βουτιαίς,
εις δέ τόν ‘Εκλαμπρότατον τής Θέμδος Ζαήμην
δωρό τήν περισοδόαστον του Ναστραδίν φυλλάδα,
έλπίζω δέ πός δι’ αύτης, που χαιρεί τόνην φήμην,
θα διορθώθω δίκαια και νόμους στην ‘Ελλάδα.

Εις τήν ‘Αντιπολίτευσιν τήν ‘Εβνηκην του Ράλλη
σπαθιά γιά τόν Μαυρομαρά και τόν Μαυρομγάλη,
εις δέ τόν πρίν Πρωθυπουργόν κι’ εις όλους του τοδς
[φίλους,

ὅπου τοὺς ἐξεκοῦμισαν ἐκ τῆς Βουλῆς σὺν σκόλους, ἤρθον δὲ γοερῶτατα καὶ σπένουν τὰ μαλλιά των, μὴ καραμίζῃ τοῦ· πατὴρ νὰ ζήνουν τὴν κοιλιὰ των, ὡς ποὺ νὰ ἔλθῃ καὶ γι' αὐτοὺς τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ γίνοντι πάλιν Σύμβουλοι τοῦ δεξασιμένου ἤρθου, εἰς ἄλους δὲ τοὺς ῥήτορας μὴ γλώσσα γιὰ νὰ λένε καὶ σκόρδα γιὰ τὰ μάτια των τὴν μοῖρα μας νὰ κλαῖνε.

Αὐτὰ χάριξ, κύριοι, ὁ ρέκτης Φασουλῆς εἰς κάθε ἀντιμουτσοῦνον σπουδαῖον τῆς Βουλῆς, πρὸς ἄλους δ' εὐτυχήματα ἐπεύχεται μεγάλα, καὶ τὸ ἀθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πουλίου τὸ γάλα.

Κι' ἄλλο παρήλας τάχιστα εὐτυχισμένον ἔτος, πολλὰ δὲ πάλιν εἶπαμεν κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτης, ἐπήλας δὲ μεταβολὴ ὅτ' ἀπράγματοι τοῦ κράτους καὶ νέους ἀνιδρόσμεν ὅτ' ἡ πόλιν ἀποπάτου.

Καὶ ἦδη ἄς προσφέρωμεν τὴν πρέπουσαν θυσίαν κι' ἄς σπείρωμεν λαμπρὰν σπονδὴν μὲ νέκταρ κι'

[ἄμβροσταν,

τρυφήσωμεν δὲ μ' ἔξαφιν καὶ μ' ἄνθουσιασμὸν ὅτου Καραπάνου τὸν μακρὸν Προῦπολογισμὸν.

Εἶθε νὰ ζῆ ἀμέριμος ὁ Ἄναξ τῶν Ἑλλήνων, νὰ ὑπογράψῃ μοναχὰ διορισμὸς καὶ πάσις, κι' ἐγὼ μὲ φουσαρμόνικα καὶ μ' ἕνα μανδολίνον. νὰ ἐξμῶν τοῦ θρόνου του τὰς τὸσας ἀπολαύσεις. Ἄλλ' εἶθε κι' ὁ Διάδοχος μ' ἐμὲ νὰ τραγουδῆ, νὰ κάμῃ δὲ καὶ δεῦτερον ἀρσενικὸν παιδί, παρήγορος δὲ σκέπη μας ἄς εἶναι ἡ οἰκία του, κι' εἶθε γεμάτον πάντοτε σηκνὸν τὸ δασίον νὰ μὴν πολήσῃ πόποτε τὰ πρωτοτόκιά του ὡς ὁ Ἡσαῦ ὅτ' ὁ Ἰακώβ δι' ἕν φακίης πινάκιον.

Προφητικὸν ποιήσωμεν τοῦ λόγου τὸ προοίμιον, καὶ δι' ἄς προφητεύσωμεν μὲ χαίρουσαν καρδίαν πῶς δὲν θὰ γίνῃ τίποτε ὅτ' ὄθνος ἐπιζήμιον καὶ πάντοτε θὰ βλέπωμεν εἰρηνικὴν εὐδίαν.

Οἱ πάντες ἄς ἐλλίπωμεν πῶς δὲν θὰ ἔλθῃ μπόρα, πῶς θ' ἀρμενίζῃ οὐριὸν τὸ ἔθνικόν μας κότερον, πῶς δὲν θ' ἀκούσωμεν φωνὰς κι' οὐδὲ θὰ γίνῃ τώρα ὁ Ναπολεὼν Θεοδώρης μονόχειρ ὡς καὶ πρότερον.

Ἐμπρὸς ἡμεῖς οἱ ἄριστοι τῆς νέας πολιτείας ἄς ἐμβατεύσωμεν εὐθὺς ὅτ' ἀ τῆς διπλωματίας, καὶ δι' ὁ Κυριακόπουλος, ὁ Κάλχας ὁ σοφὸς, ἄς εἶναι ἀβεστος λαμπρὰς εἰς ἄλους μας καὶ φῶς, κι' ἐκεῖνος ἄς μας ὀδηγῆ μὲ μίτον μαγικὸν εἰς τὸν βαθὺν λαβύρινθον τὸν διπλωματικόν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ συνέπεσε ὁ λόγος περὶ τούτου, ἐγὼ θαυμαζῶν ἀληθῶς τὴν δύναμιν τοῦ νοῦ του, θὰ τοῦ χάρισω μπουναμὰ καθύστατον τσουβάλι μὲ τὴν ἄλιπδα τὴν χρηστὴν πῶς τὸν παρα θὰ θάλλῃ,

ποῦ ὁ Σκουλοῦδης χρωστῆται ὁ αὐτὸν τὸν Ματερνίχον δι' ἄσα τοῦ εἰδέαξεν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων

Ἄς χαίρῃ πάς ἐλεύθερος καὶ κάθε σκλαβωμένος, κι' Ἄη Βασιλῆς ἔρχεται μὲ φούσκαις φορτωμένος, καὶ ὅτ' οὐ ραβδί του κἀθονται καὶ τραγουδοῦν ἀγθόνια καὶ τοὺς τρελλοὺς καὶ γνωστικὸς μὰς δίνει μὲ

[Κορδόνια.

Ἄ Ναπολεὼν Θεοδώρης μὲ τὸ Σχοινάκι παῖξαι, προβάλλει δὲ κι' ἡ Φασουλή μὲ κόκκινον μπαρτζεῖ, καὶ τὰ προνότια καταρῶν τὰ μυριαναθεμάτια καὶ τὰ στομάχια τῶν πολλῶν εὐρίσκονται γεμάτα. Ροδῶνες ἀνεβλάστησαν ὅτ' ἡ γῆν μας τὴν κλεινὴν κι' ἔμπρὸς μου ἐλπεῖο στάθιον εὐκλείας καὶ προόδου, ἂν καὶ τὴν Περιφέρειαν τὴν ἔκαμαν στενὴν, ἐνφ' ἐφαίνετο προτοῦ ὡς Κολοσσὸς τῆς Ρόδου.

Ἄτὸ δένδρον πλησιάσετε νὰ πάρετε τὰ δῶρα . . . ὁ Δελγηγιάνης κυβερνᾷ κι' ἐπέραςο ἡ μπόρα, ὁ δ' ἄλλος ὁ Κορίνθιος, ὁ ἀνθρώπος τοῦ νόμου, τὴν τοῦ Τρικοῦτη κεφαλὴν θωρεῖ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ὁ Ἡρώδης ἄλλοτε τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου προσέφερ' ἐπὶ πίνακος εἰς τὴν Ἡρωδιάδα.

Ἄη Βασιλῆς ἔρχεται κι' ἔμπρὸς μὲ ὀδηγεῖ ὡς τὸν τυρλὸν Οὐδῖποδα ἡ κόρη Ἀντιγόνη, καὶ φθάνομεν ὅτου Κολωνοῦ τὸν λόφον ἐν αἰγῇ, ἐγὼ δὲ κλίνω ἔντρομος καὶ ταπεινὸς τὸ γόνυ, κι' ἐκεῖ ὅπου μινῦρεται κι' ἡ ἀγθὸν ἡ λήγια ζητῶ κι' ἐγὼ ἐξίλασμιον ἀπὸ τὰς Ἐρινῶς δι' ἄσα ἔργα ἔπραξα καὶ ἀναιρεθῆναι στίγια καὶ τὰς θεὰς τὰς τιμωροὺς παρακαλῶ πρηγνῆς. Κι' ἴθου τὰς δύο χεῖρας τοῦ ὅτ' ἡ κεφαλὴν μου θάξαι καὶ δυσνοήτους προσευχὰς ἐπάνου μου διαβάξαι, κι' ἀμῆστος τὸ προφητικὸν μου ἔρχεται δαιμόνιον καὶ τόνον ἀκατάληπτον ἀκούει κι' ἐναρμόνιον.

Ἄη Βασιλῆς ἔρχεται καὶ πλοῦτον ἀναγγέλλει . . . ἄχω! βαρεῖτε τὰ βιοζιά, βαρεῖτε τὰ λαγοῦτα, κι' ἂν ἔλθῃ τέρτσος, κύριοι, ὅτου καπετὰν Βαγγέλλη, θὰ πέσω κατακέφαλα ὅτ' ὀθάνειον τοῦ Σγοῦτα.

Ἄη Βασιλῆς ἔρχεται μὲ τόσα χωρατὰ, ὁ δ' ἐλεήμον οὐρανός, ποῦ ὁ ἄλους κατὶ ἐρέχει, αὐτὸ τὸ ραμπαδοῦζυλον ὡς θῆρον μὲ πετῆ, διότι ὅτ' οὐ μαγαλάρωμα τὸ πρῶτον δὲν ἀντέχει. Τοιοῦτον ραμπαδοῦζυλον ἐξ οὐρανοῦ κατ' ἔτος λαμβάνομεν κι' μπουναμὲν κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτης, καὶ τοῦτο τὸ νομίζομεν τὸ κάλλιστον τῶν δῶρων, ἐφ' ὃ προσφέρωμεν βαρὺν ἐγνωνμοσύνης φόρον.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς πετᾷ τὸ δένδρον κάτω καὶ πέφτει ἐυλοφόρτωμα εἰς ἄλους γτελικάτο).